

Chủ Nữ Là Ta! Còn Nam Chủ Người Ở Đâu?!!

Contents

Chủ Nữ Là Ta! Còn Nam Chủ Người Ở Đâu?!!	1
1. Chương 1: Thức Dậy ! Thế Giới Mới !	1
2. Chương 2: Anh Là Đại Bảo	2
3. Chương 3: Mẫn Lam ! Được! Từ Giờ Đó Sẽ Là Tên Của Ta !	3
4. Chương 4: Trần Thiên Di !	4
5. Chương 5: Nói ! Có Bí Mật Gì ?	4
6. Chương 6: Một Lũ Cặn Bã ! Ta Đây Không Chấp !	5
7. Chương 6-2: Giới Thiệu Nhân Vật	6
8. Chương 7: Trở Về Cô Nhi Viện . Bảo Bối ,papa Dắt Người Đi ! (nhận Nuôi Mẫn Lam) {câu Hỏi }	8
9. Chương 8: Trở Về Cô Nhi Viện . Bảo Bối ,papa Dắt Người Đi ! (nhận Nuôi Mẫn Lam) {giải Đáp }	9
10. Chương 9: Giọng Nói Quen Thuộc ! Cô Là Ai ?	9
11. Chương 10: Ngoại Truyện 1: Cuộc Gọi Của Mạc Kỳ	11

Chủ Nữ Là Ta! Còn Nam Chủ Người Ở Đâu?!!

Giới thiệu

- Phu thân, ở dưới trần gian có những gì?- Ở dưới đó có rất nhiều thứ, có bạn bè, có những vui buồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-nu-la-ta-con-nam-chu-nguoi-o-dau>

1. Chương 1: Thức Dậy ! Thế Giới Mới !

chép lại truyện kia _____

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng mở ra.Nó đang ở đâu đây? Trường học?Không! đây là bệnh viện! Tại sao lại là bệnh viện?

Nó là ai? thực sự không biết gì hết! không còn dù chỉ là 1 mảnh ký ức!

Bịch!Bịch! Tiếng bước chân ngày càng gần. Nó cảnh giác,ngồi bật dậy,nó không nhớ gì hết nên phải cẩn thận với tất cả.Nó nhẹ nhàng bước chân xuống giường,ôi cái đầu thật đau!. Nó lấy tay sờ lên đầu, cắn răng chịu đựng để không phát ra tiếng. Bằng bố? gì đây? đầu nó bị thương ư?

chết tiệt! không kịp nữa rồi! Nó phải làm gì đây?

Suy nghĩ trong tích tắc,nó nằm xuống giả vờ ngất đi.Với tình trạng đến đi đứng cũng không nổi hiện nay thì có thể làm gì hơn được cơ chứ!

“Mẫn Lam” thanh âm thật nhỏ kèm theo sự đau đớn vang lên

Đó là ai? đến đây làm gì? có quan hệ gì với mình? đó là người như thế nào?....Hàng vạn dấu hỏi hiện lên trong đầu nó.Nó thật muốn biết câu trả lời.

2. Chương 2: Anh Là Đại Bảo

Người kia trầm mặc một lúc lâu,thì thoảng lấy tay gạt nước mắt,cúi gằm mặt xuống,nói thật nhỏ:

“Tất cả là lỗi của anh! anh đáng chết! Tỉnh lại đi mà Mẫn Lam!” nói xong không kiềm được nước mắt khóc nức nở

Nghe trong tiếng khóc không có nửa phần giả dối nó mới đánh liều mở nửa con mắt ra nhìn người kia.Trái với suy nghĩ của nó,đó là một thiếu niên khoảng chừng 13 tuổi,nó nghe cái giọng kia còn tưởng là thằng trẻ con 6-7 tuổi chứ. Không dám nghĩ nhiều cũng không dám nhìn mặt thiếu niên kia,nó lại nhắm mắt lại vờ như chưa tỉnh

Bất chợt thiếu niên kia chộp lấy tay nó day day.Nó bất ngờ,giật mình,kêu lên 1 tiếng (thế bị lộ rồi!)

Thấy vậy, trên khuôn mặt anh tuần đầy nước mắt kia bỗng có 1 tia vui mừng khôn xiết, như 1 người đang đứng trên bờ vực tuyệt vọng tìm thấy được ánh sáng hy vọng của mình vậy!

Biết mình không thể giả vờ thêm nữa nó mệt mỏi mở nâng mí mắt,ho khan lên 1 tiếng, làm bộ người vừa bệnh dậy. Thấy anh,nó giật mình một cái lui lại phía sau, tay run run sợ hãi chỉ vào anh:

Người..Người là ai? (thằng cha này chưa gì đã xưng anh với mình.Nhìn mình nhỏ hơn nó chắc) nó thầm oán

Thiếu niên kia thất kinh:” Em làm sao vậy?Là anh đây mà!” rõ ràng bác sĩ nói là không để lại di chứng,tại sao Mẫn Lam không nhớ mình là ai? Tại vì sao chứ! Ánh mắt vừa tràn trề hi vọng của anh giờ lại hiện lên sự tiếc nuối vô cùng,chẳng lẽ ông trời trừng phạt anh ư!

“Em Bị mất trí nhớ? ” hần đưa tay lại gần chỗ của nó

Nó không nói gì, khuôn mặt vẫn tỏ ra sợ hãi, nhưng trong lòng lại tức điên.(Chuyện này chẳng lẽ còn phải nói,thằng cha này uống công lão nương điên sâu như vậy, muốn chọc tức nhau hả).Nó kéo chăn lên,ngăn cho hần chạm vào người nó.Thiếu niên kia tỏ vẻ bất lực, đặt tay xuống giường, nhẩn nại giải thích:

“Anh là Đại Bảo..”

Mặc dù gương mặt anh vẫn mang nét buồn,vài giọt nước mắt cô đọng lại trên gương mặt làm hao đi phần nào vẻ đẹp vốn có nhưng không thể phủ nhận rằng anh thực sự rất đẹp.Gương mặt tinh xảo,không nhiễm bụi trần,đôi mắt to có hồn, làn da trắng, còn có...còn có...Nhìn sơ qua về ngoại hình của con người này, thực sự có rất nhiều ưu điểm nha!

Nói tiếp ” Anh là...(tiếng chuông điện thoại)...XIn lỗi anh có việc anh ra ngoài 1 chút ” rồi tiến thẳng ra cửa nghe điện thoại

Nó sẽ phản ứng thế nào đây
Đón xem chương tiếp nhé

3. Chương 3: Mẫn Lam ! Được! Từ Giờ Đó Sẽ Là Tên Của Ta !

Nó bắt giắc giờ tay ra nắm lấy bóng lưng hắn,cảm giác như bị đóng đá toàn thân bất lực chỉ thốt ra vài chữ “ơ ” miễn cưỡng.Nó thật muốn nói là:chờ đã! anh còn chưa nói xong mà, anh.. anh là gì? Tôi còn chưa biết được tôi là ai nữa kia mà. Kế hoạch mất trí nhớ để nhờ anh nói cho coi như mất cả vốn lẫn lời,À không anh ta vẫn còn cho nó biết 1 cái tên vô dụng nữa.Thật nực cười!

Nó ỉu xiu chống cằm bên cửa sổ,nhìn ra ngoài.

Bây giờ là mùa thu, bầu trời thật quang đãng,không,nói trắng ra là trống trải y như cái đầu của nó bây giờ vậy, không chút ký ức nào.

Nó nhìn vào những đôi chim đang chao liệng trên bầu trời,những chiếc lá vàng đang chao đảo trong không khí tĩnh lặng kia và tự nhủ,giá như nó có một chút ký ức thì tốt,giá như nó biết nó là ai, vậy thì nó sẽ không cần phải đối xử lạnh nhạt, phòng bị quá đáng với những người yêu thương nó,không cần phải đau đầu khi cố nhớ ra 1 điều gì đó.

Chuyển tầm mắt xuống dưới,nó thấy anh Đại Bảo đang bước ra cổng.Với phong thái trầm lặng,uy nghiêm,cả người anh như toát ra 1 loại khí tức cao quý khiến người ta không thể xem thường được.

Phải rồi! anh gọi nó là Mẫn Lam? không có họ sao? mà thôi kệ cái tên Mẫn Lam này thật hay.

Được,từ giờ tên nó sẽ là Mẫn Lam nó cười thật nhẹ. Vài lọn tóc tung bay,nhưng nó không thể ngờ phòng bệnh của nó là phòng kín, lấy đâu ra gió cơ chứ.Ngay lúc này,nó không biết khí tức nó phát ra còn khủng bố hơn cả Đại Bảo nhiều lần.

Nó mệt mỏi nằm xuống giường, dù nó không nhớ gì nhưng cái đầu của nó vẫn đang rất đau,cái vết thương này không hề nhẹ chút nào.Nó muốn biết lý do nào gây nên vết thương này của nó.Nghĩ ngợi 1 lúc rồi nó thiếp đi lúc nào không hay

“Mẫn Lam,Mẫn Lam ” âm thanh thật lớn,không giống như đang thăm người bệnh chút nào,cái tay nhỏ bé của nó bị người kia nắm lấy kéo kéo

Mẫn Lam: ” COn nhà ai vô duyên thế không biết! người ta đang ngủ mà! (tức giận)

Ở Biệt thự MIKIO, nhật

:Nó mất trí nhớ rồi sao? 1 người đứng tuổi nói vọng vào điện thoại

: VẮng ” Đầu dây bên kia trả lời

: Vậy tốt, ta đỡ nghĩ xem phải giải thích với nó thế nào,ha ha ” ông ta cười ra tiếng nhưng dưới lớp vỏ ấy,ông ta đang khóc rất thương tâm

:...” Đại BẢO nghe thấy tiếng nước rơi,anh hơi ngạc nhiên mặc dù biết rõ ông mình là người thế nào

Đang định lên tiếng khuyên ông đừng buồn thì đầu dây bên kia đã cúp.anh nghĩ có lẽ ông tìm 1 chỗ ngồi khóc,ông thương Mẫn Lam nhất, nghe được tin này mà ông vẫn có thể cười ra tiếng được thì chắc ông đã rất kiên cường rồi!

4. Chương 4: Trần Thiên Di !

Không chịu được áp lực nó đành mở mắt,tức giận trừng người kia, ánh mắt như muốn nuốt chửng đứa con gái trước mặt vào bụng.Không ngờ trên đời lại có người to gan dám phá giấc ngủ của nó, tức chết nó mà!

Đó là một cô gái khoảng chừng 17-20 tuổi. Ngũ quan không có gì đặc sắc nhưng khi kết hợp lại trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia thì cũng biến chị trở thành 1 mỹ nhân nha

Người kia thấy vậy tỏ vẻ vui mừng cười rớt nước mắt.Ah giờ nó mới phát hiện nó là Mẫn Lam nha,sao nó lại có cảm giác nó như 1 nhân vật cường giả,thật kì lạ, nó lắc lắc đầu cho cái cảm giác kia bay đi.

Nó tựa lưng lên thành giường ho “khụ khụ” như ông cụ non (T/g: diễn tốt lắm mà diễn sai kịch bản con mồi nó rồi,bị thương ở đầu cơ mà HAHA)

Người kia mắt sáng lên (hình như không nhận thấy có gì khác lạ).Phi thân lên ôm lấy Mẫn Lam, giữa chừng bị nó ngăn lại,phùng má lên nói

“Con bé này vừa tỉnh đã lạnh nhạt với chị...(rồi)”

Nói đến đây cổ họng chị như có gì đó chặn lại, nghẹn ngào,nắm chặt ống tay áo, rớt nước mắt, bộ dáng đáng thương đến tột cùng.

Chỉ nhìn thôi nó cũng cảm thấy như lòng thắt lại (T/g: công nhận chị này có tố chất diễn viên)

.Nhưng mà hình như có gì đó sai sai, người khóc đáng nhẽ phải là nó chứ,nó bị thương chứ đâu phải chị.

Nó khinh thường lấy khăn giấy cho chị.Nó ghét nhất những người hờ 1 tí ra là khóc (tại mỗi khi nó nhìn thấy người khác khóc lại mềm lòng đó mà)

Chị nhìn nó một hồi rồi rất nhanh lấy lại được phong độ,lau nước mắt sau đó chị cẩn thận nói ” Chị Là Trần Thiên di, có lẽ bây giờ với em là lần đầu gặp mặt.” chị thân thiện ” Rất vui được gặp em,Mẫn Lam” nói xong đưa tay về phía nó (bắt tay ấy mà)

Nó thì lại coi như không thấy gì, trực tiếp vào thẳng vấn đề chính

“Kể hết những gì chị biết về em ”

Thiên Di thấy vậy cũng không ngạc nhiên,đây không phải lần đầu tiên nó làm như vậy và chị cũng không mong nó bắt tay lại với chị (làm cho có lệ thôi!)

Thiên Di lắng đọng nhìn nó rồi cup mắt xuống trên mặt hiện rõ nét buồn ” Mẫn Lam,7 tuổi, cô...cô nhi”

5. Chương 5: Nói ! Có Bí Mật Gì ?

những câu trên chị nói rất nhanh nhưng đến hai chữ “cô nhi” lại ấp úng.Là vì sao đây,trong lòng nó tràn đầy nghi ngờ.Nó hỏi tiếp:

“Hết rồi ư? không còn gì nữa?”

Trần Thiên Di vẫn cúi đầu xuống,suy nghĩ 1 lúc rồi lắc đầu “không còn!”

“Vậy chị là gì của em?”

Nghe đến đây chị lại cười tươi, ánh mắt sáng rực, kể luyên thuyên một hồi. Đại khái nó nghe được là nó giúp chị đuổi kẻ xấu rồi 2 chị em đi ăn, nói chuyện vui vẻ, từ đó quen biết,.....sau đó nhận làm chị em kết nghĩa (nực cười)

Huh? hình như có gì đó không đúng, một đứa bé mới có 7 tuổi thì giúp gì được chị. Nó nghi ngờ nhưng muốn chắc chắn thêm nó, cười, hỏi:

” Thiên Di năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thiên Di nghe hỏi vậy cũng không có phòng bị gì hết, cười vui vẻ nói:” Chị vừa tròn 18 a!”

Giọng nói thật thanh thoát đáng yêu, nhưng nó chẳng hề quan tâm. 18?, 18 ư? vậy thiên di à chị làm gì lại để 1 đứa trẻ mới 7 tuổi giúp chứ

Nó thản nhiên chống tay vào cằm, ánh mắt bình thản nhìn Thiên Di nói:

“Chị có điều gì giấu em? ”

Thiên Di như vừa tỉnh ngộ ra, vội lấp liếm nói: ” Không..làm gì có chuyện..gì đâu”. Rồi nhanh chóng chuyển chủ đề:

” Mẫn lam, chị ..đút cháo cho em nhé!”, Chị hướng cánh tay cầm thìa cháo đang run run về phía Mẫn Lam

Nó nghiêm giọng, cả người toát ra hàn khí bức nhân:“NÓI!”

Thiên Di giả bộ như không nghe thấy, cánh tay càng run rẩy hơn, miệng mấp máy run rẩy nhưng vẫn tỏ ra vô tội, hét lớn ” C..HỊ..CHỊ..Không Có ”

(Choang)(Bịch) Thiên Di sợ hãi làm rơi bát cháo, cả mình cũng ngã luôn, điều này lại càng làm nó nghi ngờ, Thiên Di ứa nước mắt chạy thẳng ra ngoài (Rầm) tiếng cửa đóng mạnh

Thiên DI sau khi lau nước mắt, tự vỗ vào mặt mình định thần, tự hỏi” mình đang làm cái quái gì vậy, lại để Mẫn Lam ức đến phát khóc...Thiên Di! Thiên Di! mày bình tĩnh lại đi! ”

Thiên Di cố ý nói để Mẫn Lam có thể nghe thấy. Đi ra ngoài rồi mới cười lạnh một cái. Hiện giờ chưa phải lúc để nói với Mẫn Lam bí mật này. Con bé này đúng là được thừa hưởng thông minh từ ông nội mà, hèn gì ông cứng nó đến thế. Haizz! nếu có thể dấu con bé luôn thì tốt biết mấy!

TRONG PHÒNG

Sau khi Thiên Di phát khóc chạy ra ngoài nó cứ dăm chiêu nhìn ra cửa sổ. Có phải nó quá độc ác rồi không, ép thiên Di phải khóc bằng được. Nhưng nó thật không hiểu nổi Thiên Di là con người thế nào?

Ngốc thật sự?... hay là đang giả ngốc . Người như Đại bảo tuy thông minh nhưng lại là 1 con người dễ đoán. Còn THIÊN DI thì hoàn toàn ngược lại, nó chẳng đoán được gì, hờ, cái bí mật mà Thiên DI cố ý mập mờ, vừa muốn nó biết vừa muốn giữ bí mật kia, nhất định nó sẽ tìm ra!

6. Chương 6: Một Lũ Cạn Bã ! Ta Đây Không Chấp !

Rồi nó một mình đi lúc nào không hay. Trong thời gian này không có người nào đến thăm....À cũng không hẳn..vẫn còn 1 lũ cặn bã không đáng nhắc tới, chắc hẳn có hiềm khích lớn đối với nó nên nhân cơ hội này đến để châm chọc đây mà. Có 3 người tới, cao lớn hơn hẳn nó, hẳn là đàn chị rồi, cơ mà lại ghi thù với 1 đứa nhỏ 7 tuổi, còn đến nỗi không nói lên lời nữa! Cái xã hội này loạn rồi phải không!

(t/g: phải! loạn rồi. Ta đang nói người đó tiểu Lam, bá đạo đến mức ức 2 nhỏ kia sợ không nói lên lời, 'run, run ' trẻ con bây giờ thật đáng sợ a!)

Người thứ nhất:“Chà! Mẫn Lam oanh oanh,liệt liệt,uy uy vũ vũ trước kia bây giờ cũng gặp phải cảnh liệt giường thế này. Thật là ‘tiếc ’ quá à!”. Chữ tiếc được nhấn thật cao, tỏ ý mỉa mai rõ ràng,nói xong thì lại che miệng như thực nữ cười lấy cười để.

Người thứ 2 đi cùng với người kia, tay cầm bó hoa cúc (biểu thị cho người chết) vút lên bàn -cạnh giường Mẫn Lam, tiếp lời: ” Phải!Phải!, có giỏi mày đứng dậy đánh tội tao đi. Đúng là ông trời có mắt mà.Thường ngày mày ức hiếp tội giỗ lắm cơ mà.”

Người thứ nhất lại tiếp lời, đáng lẽ nó định tha cho 2 thứ cận bã này rồi,ai ngờ, đây là người tự dâng đến miệng ta nhé:“Tiêu gia, Tiêu Linh và Diệp gia, Diệp vân chúng ta sẽ cho người trả giá ”

Giọng nói ầm ức mà không làm gì được.Nó trước đây gây chuyện nhiều thế sao?

Bala...bala....Sau đó 2 nhỏ cứ luyên thuyên mãi không thôi.Còn nó thì vẫn nằm trên giường, loại người như thế này,nó không nên chấp nhặt làm gì. Nó có một khả năng là khi không muốn nghe cái gì (muốn bỏ ngoài tai á) Thì nó sẽ chẳng nghe thấy gì (tất nhiên là vẫn nghe thấy tiếng chứ chả biết chúng sửa cái gì)

Nó coi 2 người kia có lòng tốt ru ngủ nó. Ha ha (T/G: suýt,khẽ thôi! 2 đứa kia mà biết thì tức hộc máu ra bây giờ).

Nó đang định chìm vào giấc ngủ thì...Uể...có gì đó không đúng, trong phòng nó cảm nhận được 4 khí tức,(1 là của nó) mà nó chỉ nghe thấy có 2 giọng nói.

Vậy thì 1 người nữa đâu. Nó đang vui mình trong đồng suy nghĩ rồi tung kia..thì giọng nói thanh lãnh của người thứ 3 kia rốt cục cũng vang lên. Có thể nhận thấy thứ nhất,đây là giọng của nam nhân, thứ 2 tuổi không lớn lắm,giọng nói bằng lãnh không có chút tình cảm và đương nhiên cũng chẳng có chút hận ý gì với nó. Thật khó tin là 3 người này lại đi cùng nhau.

” xong chưa. Đi về ”

2 câu 4 từ,thật ngắn gọn nhưng lại lạnh như băng khiến con người ta cảm thấy sợ hãi. 2 người kia cũng không ngoại lệ,đem hết hận ý cất vào trong lòng,ầm ức đi theo người kia.

Loại khí tức lạnh băng kia thật đáng sợ.Nó bỗng chốc rùng mình một cái . Trong đầu nó bây giờ có 1 câu hỏi lớn nhất ” người thứ 3 kia là ai? và hắn là người như thế nào ”.....

.....suy nghĩ.....

.....suy nghĩ.....

À mà thôi không nghĩ nữa, vút hết mọi phiền não đáng chết kia đi.1 tuần sau được ra viện rồi, ngộ còn phải suy nghĩ xem sau khi ra viện phải làm gì nữa.AH vui quá đi ” Tự do ới, ta đến!”

7. Chương 6-2: Giới Thiệu Nhân Vật

Đại Bảo:

- tên thật: Chu Đại Bảo

-Tuổi:13

-IQ: 180 /200

- giới tính: Nam

- Ngoại hình: chuẩn, đẹp, tương lai hứa hẹn sẽ là 1 hotboy

-Tính cách: bề ngoài mạnh mẽ, bên trong mềm yếu

- yêu thương Mẫn Lam (là người thân của Mẫn Lam)

Trần Thiên Di

- tên thật: Trần Thiên Di

-Từng là cô nhi

-Tuổi:18

-IQ: 220/200

- giới tính:nữ

- Ngoại hình: Trung

-cách ăn mặc:trung

.... Nói chung cái gì cũng bình thường hết.(đây là ở trước mặt mọi người)

Thực ra:

- là 1 con người cực kì khủng bố

-Tính cách: Thông minh, nham hiểm, nhưng lại tỏ ra ngu ngốc không biết gì, sau này trở thành cánh tay đắc lực của Mẫn Lam

- yêu thương Mẫn Lam (trả ơn)

Mạc Kỳ (nhân vật chương sau)

- tên thật: Chu Mạc Kỳ

-Tuổi:10

-IQ: 178 /200

- giới tính: Nam

- Ngoại hình: Từ nhỏ đã là 1 mỹ thiếu niên

-Tính cách: không có gì đặc biệt nhưng cao quý hơn tất cả những đứa trẻ khác

- Ở cùng cô nhi viện

- Luôn ra mặt bảo vệ Mẫn Lam (là người thân của Mẫn Lam)

-Cùng với Đại Bảo và Thiên Di trở thành bộ ba tốt với Mẫn Lam: Kỳ – Thiên __ Bảo

Còn về Phần nữ chính của chúng ta

Mẫn Lam

- tên thật: Chu Mẫn Lam

-Tuổi:7

-IQ:???? /200

- giới tính: Nữ

- Ngoại hình: ưa nhìn

-Tính cách:???????????????

8. Chương 7: Trở Về Cô Nhi Viện . Bảo Bối ,papa Dắt Người Đi ! (nhận Nuôi Mẫn Lam) {câu Hỏi }

>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>>dòng thời gian >>>>>>>>>>>>>>>

Cô Nhi Viên

1 tháng trôi qua

Lại đến nó ngồi trên cành cây thở dài ngao ngán. Mặc dù Thiên Di và Đại Bảo vẫn đến thăm nó thường xuyên nhưng thật sự so với tự do điều ấy chẳng là gì. Cứ tưởng xuất viện là tìm thấy tự do rồi ai ngờ bị đưa đến cái cũi sắt nhàm chán này!

(1 tháng trước, sau khi ra viện nó bị đưa thẳng đến cô nhi viện,nó khóc lóc như đứa trẻ nhỏ bị đưa đến trường, đáng thương hết mức, nhưng Thiên Di và Đại Bảo không thèm để ý gì đến nó, nhất quyết một mực đưa nó về cô nhi viện, trong khi người khác đã lấy tay lau nước mắt không ngừng ,thế nên nó mới có kết cục ngày hôm nay)

Lại nói về cô nhi viện.

Đó là 1 tòa nhà nhỏ, gồm 8 phòng, có 3 phòng lớn, 5 phòng nhỏ.

1 phòng lớn là nơi ở của 3 sơ:Huê,Minh, Tuê.

1 phòng là phòng ăn, phòng còn lại là để tiếp khách.

5 phòng nhỏ là nơi ở của 19 học viên, mỗi phòng có 4 người. Riêng phòng nó chỉ có 3 người, hơn nữa còn rộng hơn những phòng khác. (t/g: cái này gọi là ở 'hiền' gặp lành ý mà)

Bỗng có tiếng gọi từ đằng sau truyền đến “Mẫn Lam! Mẫn Lam!”. Nó quay người lại nhìn, hiện giờ nó đã quen hẳn với cái tên ‘Mẫn Lam’ này rồi!

“Có Chuyện gì vậy anh ?” Nó hỏi.

” có lệnh tập hợp, em xuống ngay đi!” Mac Kì nói

Từ Khi đến cô nhi viện này, ngoài Thiên Di và Đại Bảo thường đến thăm, chơi với nó ra, thì ở đây còn có 1 người nữa là Mạc Kỳ, có thể nói anh là người duy nhất nó biết ở cô nhi viện (Còn mấy người khác vì nó quá xuất sắc nên không dám chơi cùng)

“được!” nói xong nó nhảy xuống cây trong tích tắc, thăm hỏi có chuyện gì xảy ra

...

Tất cả hành động của nó đều bị 2 cặp mắt từ xa dõi theo tất cả

“Mãn Lam sao? em nghĩ thế nào?” 1 người đàn ông khoảng 30 tuổi tay vuốt cằm hỏi vợ.

“Chúng ta nhất định sẽ có thêm 1 thiên tài!” Người vợ cười nói rồi bay vút qua những mái nhà.

” được....Á chờ anh với ” Người chồng vẫn mãi mê nhìn vào chỗ nó vừa đi, không để ý đến người vợ đã đi từ lúc nào, khi phát hiện thì cũng bay nhanh theo với vận tốc nhanh không kém.

Bóng dáng 2 người rất nhanh biến mất.

Sân cô nhi viên.

” Các con, tập hợp nào! ” Sơ Hiền vừa vỗ tay vừa hô to

Đám học viên nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn. Mẫn Lam cùng Mac Kì cũng vào đôi hình.

” Hôm nay, chúng ta có khách quý tới thăm đấy ” Sơ Tuệ nói nhỏ với đám học viên. Sau đó 3 sơ cung kính cúi người

9. Chương 8: Trở Về Cô Nhi Viện . Bảo Bối ,papa Dắt Người Đi ! (nhận Nuôi Mẫn Lam) {giải Đáp }

Sân cô nhi viện.

” Các con,tập hợp nào! ” Sơ Hiền vừa vỗ tay vừa hô to

Đám học viên nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn. Mẫn Lam cùng Mạc Kỳ cũng vào đội hình.

” Hôm nay,chúng ta có khách quý tới thăm đây ” Sơ Tuệ nói nhỏ với đám học viên. Sau đó 3 sơ cung kính cúi người, đám học viên cũng hồi hộp muốn xem ai là người mà các sơ phải cung kính đến vậy.

“Chủ tịch Trịnh, phu nhân, mời các vị xem, đây đều là những gương mặt sáng giá của cô nhi viện chúng tôi ” Sơ Hiền cười hiền từ nói

Mọi người đều hồi hộp xem người nào may mắn được Trịnh gia chọn trúng.Lý phu nhân không chút do dự, chỉ tay về phía Mẫn Lam đang thờ ơ phía dưới quả quyết

” Không cần, tôi quyết định chọn cháu này ”

Lý phu nhân tuổi còn trẻ,dung mạo xuất chúng, thông minh lanh lợi được nhiều người yêu mến.Mẫn Lam cũng là đứa nhỏ tài năng hơn người. Người chọn trúng nó không ít, chắc Lý phu nhân cũng không ngoại lệ, mọi người nghĩ thầm.

Trong khi tất cả mọi ánh mắt trầm trở lẫn ghen tị đổ về phía nó thì nó vẫn bình tĩnh thản nhiên như không. Thực sự nó không nghe thấy gì hết và căn bản nó cũng chẳng mấy quan tâm đến chuyện này.

khi phát hiện mọi ánh mắt đổ về phía nó, nó giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh đáp lại Lý phu nhân bằng 1 ánh mắt sắc lạnh

“Cô nói gì?” Lý phu nhân tuổi còn trẻ nên gọi là cô cũng không có gì là lạ.

Lý phu nhân kinh ngạc nhìn nó, hồn phách như bay tán loạn hết, không ngờ người đang đứng trước mắt mình là 1 đứa trẻ mới 7 tuổi,ánh mắt sắc lạnh kia dường như không thuộc về thân thể này.

Người đàn ông kia thấy tình hình không được tốt đến gần chỗ Mẫn Lam, xoa nhẹ đầu,cười nhẹ với nó

” Từ giờ con sẽ gọi cô ấy là mẹ nhé!”

Ánh mắt đen sắc lạnh từ từ chuyển rời khỏi Lý phu nhân và đặt lên người Trịnh Lam An, khiến cho ông lạnh sống lưng, kinh ngạc nhìn nó,giờ ông đã hiểu vì sao vợ của ông lại thất thần đến vậy.

“Tại sao? ” Nó hỏi

Cả cô nhi viện lẫn gia đình họ Trịnh kia được phen ngây người. ‘Tại sao ư?’, có thể nói gia đình họ Trịnh có 1 khối tài sản không nhỏ, họ không có con nên đi nhận con nuôi,và đứa con nuôi sẽ được thừa hưởng số tài sản ấy từ gia đình họ, không nói đến gia đình họ Trịnh là nhà thượng võ, họ rất ít khi nhận con nuôi,những người được nhận nuôi đều là những người có tố chất. Khi qua tay họ, ai cũng sẽ trở thành 1 cực phẩm tinh anh. Tính đến bây giờ, Mẫn lam là người con thứ 3 họ nhận nuôi, 2 người con trước đều đã bỏ mạng trong trận hỏa hoạn 3 năm trước. Thế mà giờ nó lại ngang nhiên hỏi tại sao, đúng là có phúc không biết hưởng.

Nó thì lại có suy nghĩ khác,1 gia đình xa lạ,nó không quen biết,không có quan hệ gì ,hơn nữa cũng chẳng biết họ là hạng người như thế nào .Thì sao nó có thể liều mạng đi theo?

10. Chương 9: Giọng Nói Quen Thuộc ! Cô Là Ai ?

Sơ Tuệ lên tiếng đỡ dành nó:

” Mẫn Lam,con nghe lời sơ, đi theo họ đi,con sẽ được sống cuộc sống giàu có, được đi học đàng hoàng,...không như ở đây! ”

Những lời dỗ dành đó, sơ nghĩ nó sẽ đi theo sự hào nhoáng trước mắt? Không! Không, nó không phải loại người như vậy. Một ngày chỉ cần 3 bữa cơm, và lại ở đây các sơ cũng dạy nó học mà. Cần gì mà phải theo cuộc sống giàu sang nguy hiểm như vậy. Nó sẽ không đi đâu.

2 sơ còn lại cũng đồng loạt lên tiếng khuyên nó ” Đúng, đi đi con ”

Mạc Kỳ từ nãy tới giờ im lặng đột nhiên lớn tiếng nói

“KHÔNG ĐƯỢC!”

Tiếng nói thật kiên định vang lên. Mọi người cùng kinh ngạc nhìn về phía anh

Trước tiên là Mẫn Lam làm mọi người cảm thấy sốc, bây giờ lại đến Mạc Kỳ này làm mọi người giật mình. Có thể nói ở cô nhi viện này,ai mà không biết Mạc Kỳ thân với Mẫn Lam như anh em ruột,tại sao cơ hội tốt như này lại nói không được đi, đầu óc mọi người quay vòng vòng như sắp nổ tung

Tuy chưa tiếp xúc được bao lâu nhưng nó hiểu rất rõ Mạc Kỳ, anh là 1 con người rất thông minh. Có thể anh cũng có suy nghĩ giống nó. Trên khóe miệng nó xuất hiện nét cười.

Thấy Mạc Kỳ nói vậy các sơ cũng lẳng lặng không dám nói gì thêm. Trước giờ họ vẫn rất e dè với Mạc Kỳ. Anh nói 1 thì họ chẳng dám nói 2.

Lý phu nhân nãy còn vẫn ngây ngốc, bây giờ đã kịp hoàn hồn lại nói:

” Ta không cần biết, ngày mai dọn đồ đạc tới nhà ta. Ta không muốn nghe thêm gì khác nữa.”

Trịnh Lâm An, Mẫn Lam, Mạc Kỳ, mọi người cùng cả Lý Khả Nhạc đồng loạt giật mình vì câu nói lạnh băng của cô. Ngay cả Trịnh Lâm An,chồng cô cũng không ngờ cô có thể nói 1 câu lạnh lùng như vậy. Hay Lý Khả Nhạc - chủ nhân của câu nói ấy cũng không ngờ câu nói đó lại là của mình.

Còn Mẫn Lam nó lại cảm thấy câu nói, ngữ khí lạnh băng này có chút...quen thuộc. Và nó thôi thúc Mẫn Lam nghe theo,hay có thể nói đó là 1 câu mệnh lệnh mà nó không thể cưỡng lại mà làm theo :

” Vâng!” nó cúi người nghe theo

Gia đình họ Trịnh vui mừng vì sự đồng ý của nó,cảm thán hiệu lực của câu nói đó.

.....

” chờ đã! Nếu đưa Mẫn Lam đi thì cũng phải đưa tôi đi!” Mạc Kỳ không nhịn được nói, có thể người khác thấy anh là 1 kẻ hám danh lợi nhưng nó chắc chắn sẽ không nghĩ thế. Người khác nghĩ thế nào không quan trọng. Anh chỉ biết nhiệm vụ của anh là bảo vệ nó mà thôi!

sau câu nói đó mọi người quả nhiên sững sờ, im lặng trong 3 giây

2 người họ Trịnh nhìn Mạc Kỳ rồi quay sang nhìn nhau 1 lúc, cười nói:

” Được!...nhưng mà nhà ta không nuôi phế vật đâu.vậy con phải cố gắng đấy!”

Mạc Kỳ không nói thêm lẳng lặng rời đi. Lũ học viên khác thấy thế thi nhau ” Con cũng muốn ” nhao nhao lên (T/g: các con nghĩ đây là cuộc thi hét to chắc?(cái kiểu ai hét to hơn thì người đấy được chọn) đợi khi các con trở thành main nhé!)

2 người kia trở về vẻ lạnh lùng uy nghiêm vốn có,không thèm liếc mắt đến đám học viên 1 cái. Cười lạnh nhạt chào bọn họ 1 cái rồi khoát tay nhau đi về

Lũ trẻ kia vừa sợ vừa giận nhưng chỉ biết lẩn ra khóc với các sơ, nằng nặc đòi đi theo bọn họ (1 lũ không có tố chất). Khóc với họ?mà họ thì làm được gì đây,các sơ chỉ dành dỗ dành mà lực bất tòng tâm, đây là chuyện bất khả thi mà.

11. Chương 10: Ngoại Truyện 1: Cuộc Gọi Của Mạc Kỳ

Ở 1 Thế giới khác..

” Linh nhi, là nàng nhúng tay vào chuyện này phải không? ” Minh Vương ngữ điệu không nhanh không chậm, bình thản mà tự nhiên nói với Minh hậu

” Ừm là thiếp, kính thiên mệnh của con bé nói trong vòng 3 năm nó sẽ chết ở nhân gian nếu không đi theo nhà họ Trịnh kia... Ta muốn rèn luyện con bé nhiều hơn nữa, nó đã được chàng nuông chiều quá nhiều rồi!” Minh hậu xinh đẹp, suy nghĩ luôn sâu rộng, vốn kiến thức giàu có, được Minh Vương yêu nhất

“....” Minh vương trầm lặng suy nghĩ. Quả thật mình đã nuông chiều nó quá rồi, vừa sinh ra đã là thượng tiên, không phải chịu 1 chút gian khổ nào. Chỉ bằng nhờ thiên kiếp này mà huấn luyện nó,

” Nhưng mà nhờ nó bị làm sao thì...” Minh vương vẫn không tìm được, lo lắng nói

” Ta đã nói rồi là do chàng quá nuông chiều nó, phải cho nó chịu khổ 1 chút thì mới trưởng thành được

” Minh hậu không để Minh vương nói hết câu. Không phải nàng là người vô tâm, đây là con nàng, nàng không giống như Minh vương không thể để nó được nuông chiều quá sinh hư được.

” Nhưng..”

” Thôi chàng đừng nói nữa. Chàng giúp nó là đang hại nó đấy. Bây giờ thì đi ra ngoài đi, đừng ngủ cùng ta nữa. Hừ ” Minh hậu cũng có lúc giận hờn đáng yêu không tả được

“Đạ, vâng, dạo này con bé vẫn khỏe. Hôm nay có người đến nhận nuôi con bé...”

“....”

“là nhà họ Trịnh ạ. Ông có thể đến đón con bé ngay không, cháu sợ...”

“... ”

“Nhưng mà lỡ...”

“... ”

” Vâng cháu đã đi theo rồi, cháu sẽ cố hết sức, đảm bảo Mẫn Lam sẽ bình an vô sự đến lúc đó ”

“....”

“vâng ” -Nói xong, Mạc Kỳ tắt máy thật nhanh, lén lút nhòm ngó xung quanh, rồi thở phào nhẹ nhõm 1 hơi rồi bình thản đi ra ngoài như chưa có việc gì. Nhưng anh đâu ngờ 1 người gần đó đã im lặng nghe hết cuộc nói chuyện của anh với người bí ẩn kia. Không ai khác chính là...Nó -Mẫn Lam

Nó cười lạnh:

” Anh đảm bảo em không sao hết ư. Có gan lớn đấy, nói được phải làm được haha Mạc Kỳ a Mạc Kỳ! không ngờ anh mà cũng có bí mật giấu em ư? Người mà anh 1 dạ 2 vâng kia rốt cục là ai.” Cái Cảm giác này thật khó chịu. Mạc Kỳ diễn cũng tốt thật, vậy mà mình không phát hiện ra anh ta có bí mật.

Haizzz Thật muốn nhảy xuống hỏi Mạc Kỳ cho rõ, nhưng mà làm sao nó có thể cạy miệng Mạc Kỳ nổi đây. Tiếp xúc không lâu nhưng nó cũng đủ biết Mạc Kỳ là người thế nào, chắc thuộc vào dạng “có chết cũng không nói” trong truyền thuyết đây mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-nu-la-ta-con-nam-chu-nguoi-o-dau>